

RABASKETA II

CONTES DE PEIXOS I D'UUUH! PER A LLEGIR ALS PETITS

MONTSERRAT VALLS I GINER
JOAN GENOVÉS I TIMONER

CONTES

Tab Editing

RABASKETA II

CONTES DE PEIXOS I D'UUUH! PER A LLEGIR ALS PETITS

Tab Editing

A graphic consisting of two horizontal parallel lines with arrowheads at both ends, positioned below the text 'Tab Editing'.

RABASKETA II

©Montserrat Valls i ©Juan Genovés, 2023

Primera Edició: novembre de 2012

Segona edició: abril de 2015

Tercera Edició: gener de 2023 – Tab Editing

Disseny de la portada, ©Montserrat Valls i ©Juan Genovés, 2023 a partir d'una imatge de ©Craig Lovelidge en Unsplash

Imatges de: ©Montserrat Valls i ©Juan Genovés, 2023

ISBN:

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit de l'editor. La infracció dels drets esmentats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal)

Adreceu-vos a Tab Editing si necessiteu reproduir algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb Tab Editing a través de la web:

<https://www.montsevalls.eu> o per

email a: info@montsevalls.eu

Tab Editing és un segell editorial de Montse Valls i Juan Genovés

08025 - Barcelona (info@montsevalls.eu)

<https://www.montsevalls.eu>

Segueix-nos a:

<https://www.facebook.com/Libros.Tab.Editing>

<https://www.montsevalls.eu>

Tab Editing

CONTES

RABASKETA II

CONTES DE PEIXOS I D'UUUH! PER A LLEGIR ALS PETITS

MONTSERRAT VALLS I GINER
JOAN GENOVÉS I TIMONER

Tab Editing

DEDICAT A:

*Aquelles persones que ens venien a fer costat a la nit quan
érem petits, perquè en dormir no tinguéssim
por: els nostres pares*

PRÒLEG

R*ABASKETA II*, és un conjunt de contes infantils, pensats fonamentalment per distreure i divertir els nens d'entre 2 i 6 anys, procurant alhora transmetre'ls-hi valors i coneixements.

Aquests contes, pretenen ser també una eina on els pares trobaran unes històries amenes, de fàcil lectura, que els permetrà explicar una història instructiva i alliçonadora.

Per aconseguir aquest objectiu de divertir i instruir, s'han elaborat dos grups de contes, un, ***ELS SOMNIS D'EN PAU***, on el protagonista, un nen de sis anys anomenat Pau, el pare del qual fa reportatges d'animals, al llarg de deu contes somia que viu experiències fantàstiques amb diversos animals marins i explica de manera senzilla i amb humor els seus costums, donant a conèixer al mateix temps l'hàbitat d'aquests. A cadascun dels animals, que protagonitzen els somnis de Pau, els hi dona un nom, que té a veure amb alguna de les característiques de l'espècie. Per exemple l'Estrella de Corona d'Espines es diu Punxuda, fent referència a les característiques formes que l'adornen. En la primera història d'aquesta sèrie, es farà una introducció on es donarà a conèixer El Parc Marí de la Gran Barrera d'Esculls a Oceania.

L'altre grup, també de deu històries, **CONTES D'UUUH!**, és un conjunt de rondalles, on a través de les aventures de determinats “éssers”, es transmet als petits les forces necessàries per erradicar les pors i temors habituals de la seva edat, sent a la vegada històries emotives i divertides, que transmeten valors essencials. Per això als personatges, se'ls han donat noms humans, aconseguint així, que el petit els vegi més propers i per tant, que els intueixi com a producte de la imaginació i sense càrrega negativa.

Confiem sincerament, que en aquest llibre, trobeu un aliat eficaç per a la formació dels vostres fills i que us serveixi també com a base d'inspiració per crear les vostres pròpies històries.

CONTE N° 1

*SÈRIE ELS SOMNIS D'EN PAU
AMB "E" D'ESTRELLA DE CORONA D'ESPINES*

És a punt de sonar el timbre! Per fi sortiré del “col·le” i podré parlar amb el papi!

Ja està sonant! Ho recullo tot molt de pressa i surto corrent, la mami ja deu ser esperant-me.

Baixo els graons de dos en dos i ja la veig. Agita la seva mà per saludar-me i somriu. Anirem a casa i ens connectarem amb el pare per Internet. El pare treballa fent

reportatges d'animals i ara està en una illa molt, molt gran que es diu Austràlia.

—Hola mami! Anem a casa per parlar amb el papi?

—Sí Pau, avui podràs parlar amb el pare. T'explicarà coses i t'ensenyarà fotos del Parc Marí de la Gran Barrera d'Esculls, però això serà a les nou de la nit...

—Per què tan tard mami?

—Perquè allà, a Townsville, seran les sis del matí i és quan el teu pare s'haurà ja aixecat...

—Així que ara ell està dormint?

—Així és Pau. Allà en aquest moment és de nit... Concretament les tres de la matinada.

—Que estrany!

Després de fer els deures, jugar amb la "Play" i sopar, en Pau és amb la seva mare, assegut davant el portàtil, falten només uns minuts per connectar amb el seu pare...

L'Elena, la mare d'en Pau, connecta l'Skype i en un instant apareix en pantalla la imatge endormiscada i encara sense afaitar d'en Miquel, el pare d'en Pau...

—Hola Elena!, Hola Pau!, Com esteu?

Bé contesten gairebé a l'uníson i l'Elena parla uns minuts amb en Miquel. Mentre, en Pau espera impacient el seu torn per a parlar... l'Elena deixa que en Pau s'assegui davant del portàtil i s'aparta una mica per deixar-li més intimitat...

—Hola papi!, la mami m'ha dit que ets a un lloc on hi ha una gran barrera. No et deixen passar?

—Ha, ha, ha! No fill, aquesta barrera no serveix per això, és una barrera natural d'uns 2.500 esculls de corall i

d'illes, que és dins del mar i que té gairebé 2.000 quilòmetres de llarg. És en el que es coneix com el Mar del Corall, prop de la costa de Queensland al nord-est d'Austràlia.

—Austràlia és una illa?

—Si Pau, és una illa molt gran, la major d'Oceania, té gairebé 8 milions de quilòmetres quadrats i encara que és molt gran té pocs habitants. Fa tres milions d'anys, Oceania estava unida als altres continents, però es va desprendre de l'Àfrica. Per això té un gran nombre d'animals, que només es troben allà i en els seus mars, també hi ha formes de vida difícils de trobar en altres llocs... Mira aquesta fotografia dels coralls.

—Oh!, És una planta molt rara oi?

—No Pau, encara que els coralls poden semblar plantes, estan formats per milions d'uns animalets marins anomenats pòlips, que s'uneixen formant una massa compacta... Per protegir la bellesa d'aquests coralls i de la vida marina de la zona, la Gran Barrera d'Esculls va ser convertida en Parc Marí. D'aquesta manera s'evita que l'home pugui fer-la malbé o que la mateixa natura ho faci, perquè encara que sembli estrany els coralls també tenen enemics.

—Tenen enemics? Qui pot ser enemic dels coralls?

—El principal enemic és l'Estrella de Corona d'Espines, que s'alimenta d'ells i pot arribar a menjar-se 1800 centímetres cúbics per dia. Mira la fotografia i veuràs que bonica és...

—És bonica, però molt dolenta...

Després d'uns minuts més de donar explicacions a en Pau i d'ensenyar-li les fotografies que ha fet, en Miquel li

diu a en Pau que ha d'anar a treballar i que deixi que si posi un moment la seva mare.

Elena s'acomiada d'en Miquel i agafa afectuosament a en Pau als seus braços i el porta al llit. El cobreix, li fa un petó i li desitja bona nit. Al cap d'uns minuts en Pau ja està profundament adormit i somiant... En el seu somni es veu a si mateix com un expert i valent submarinista, amb la missió de protegir els coralls.

Es capbussa al mar del Corall i va revisant els esculls de corall a la recerca d'enemics. Tot d'una veu a la malvada Estrella de Corona d'Espines. Té una mida respectable, d'uns seixanta centímetres d'envergadura. Pau, en el seu somni, amb moviments ràpids neda cap a ella i li diu:

—Queda't on ets estrella. On penses que vas?

—Vaig a menjar. A tu què et sembla? Per cert, pots dir-me Punxuda...

—Punxuda, està molt malament, que vagis a destruir els coralls. No t'han fet res...

—No els vaig a destruir, me'ls menjo. Són el meu aliment. Li dono la volta al meu estómac i deixo anar a sobre d'ells els meus suc digestius i només queda l'esquelet... Són molt saborosos... I tu, al cap i la fi, també menges animals.

—Doncs aquesta vegada hauràs de buscar el teu menjar en un altre lloc. Això és un Parc Marí protegit...

L'Estrella de Corona d'Espines s'allunya compungida i en Pau, somrient, gaudeix del seu triomf mentre admira la bellesa de les formes que cobreixen el cos de la Punxuda i pensa que tot i ser dolenta, és molt bonica.

RABASKETA II

En Pau seguirà dormint feliçment entre onades, estrelles i corall vermell.

Bona nit nens i feliços somnis.

CONTE N° 2

SÈRIE CONTES D'UUUH!
AMB “F” DE FANTASMA: EL FANTASMA VIOLETA

Hi havia una vegada una escola de fantasmets, l'anomenaven “Colorets de colors”, perquè tots els fantasmets que hi anaven a aprendre eren de colors.

Aprenien a espantar. El primer dia els hi ensenyaven a dir “Uuuh”, perquè anessin a les cases dels nens i els hi donessin ensurts.

Els fantasmets grocs anaven a les cases on els nens eren nous al col·le, els fantasmets roses on havia nenes

que eren molt dolços, els fantasmes verds anaven als llocs on els nens volien aventures, i els blaus on hi havia nens tristos.

Però n'hi havia un, el fantasma violeta que era nou, ell i el seu color. A l'escola ningú havia vist mai aquest color, i el professor no tenia molt clar on enviar-lo.

—Bé, Christian, ets un fantasma bo, has après molt i per fi t'anem a enviar a una casa.

—D'un nen o d'una nena?

—De la Jessica, una nena sorda.

—Què vol dir sorda?

—Que no hi pot sentir.

—I llavors com la espantaré?

—Tu sabràs, espavil't.

El professor acomiada en Christian, el fantasma violeta, i se'l treu de sobre. Fa passar als fantasmes vermells.

Arriba la nit i en Christian arriba a casa de la Jessica. És una casa gran, amb finestres de vidre taronja, i llums rodones.

El fantasma traspassa la paret, i pensa que és una sort poder entrar a les cases sense haver de trucar a la porta.

Ja és a dins, mira totes les portes i veu una amb flors, conills i núvols.

És la porta de la Jessica, segur, entraré.

Christian entra a l'habitació de color blau i veu una nena rossa, d'ulls blaus, que està pintant en una taula.

S'acosta i li diu:

—Uuuh...!

Veu que la nena segueix pintant sense fer-li gens de cas. I llavors recorda que la nena no pot sentir-lo.

Si no pot sentir-me em posaré davant de la taula de les pintures i al veure'm s'espantarà.

En Christian es posa davant de la Jessica amb el llençol violeta molt obert. Tot d'una, la nena el mira i es posa a riure.

És un riure sense so, però els seus llavis de maduixa li fan veure al fantasma, que la nena no està espantada, tot el contrari.

Li fa gestos, perquè se senti al seu costat i pinti també.

El fantasma ho fa i dibuixa un globus del mateix color que els ulls de la nena.

I Jessica dibuixa un fantasma violeta.

En el rellotge sonen les nou de la nit.

Una senyora entra a l'habitació. S'assembla a Jessica però és més alta. Porta a la nena al llit i la cobreix amb el llençol.

La senyora se'n va i el fantasma es queda mirant a la nena, que ja està dormint.

En Christian agafa el dibuix i se'n va.

Va caminant fins a casa, on l'estan esperant els seus pares fantasmes.

—Com t'ha anat el primer dia Christian?

—Molt bé, mama. He conegut una nena molt simpàtica.

—¿L'has espantat?

—No, l'he fet riure. Era sorda, però al veure'm ha rigut, i m'ha pintat. Mira mamà!

—Fill, és molt bonic.

La mare d'en Christian se'n adona que el seu fill és diferent, mai serà un fantasma que espanti, sempre serà un fantasma bo.

S'acosta al seu fill i li fa un petó fantasmagòric.

Heu de saber, nens, que els fantasmes violetes ara són molts, perquè en Christian va tenir fillets, i ara, veuran cada nit als fills de Jessica.

Si algun dia teniu por, truqueu al fantasma violeta, i us farà riure, com si tinguéssiu pessigolles.

—Bona nit nens

—Bona nit Jessica

—Uuuh!

CONTE N° 3

*SÈRIE ELS SOMNIS D'EN PAU
AMB “P” DE PEIX PAPALLONA*

—**P**aaaaauuu, despeeerta... Ja és hora de llevar-te...
—Val mami! Ara vaig, diu en Pau mentre es desperta.

En Pau s'aixeca orgullós recordant l'aventura que ha viscut en el seu somni, va a rentar-se, es vesteix i camina distret cap a la cuina per esmorzar...

—Saps mami? He somiat que era un submarinista que cuidava dels coralls. Ha estat molt diver...

—Que bé Pau!

—Quan tornarem a parlar amb el pare?

—D'aquí a tres dies, perquè ara és uns dies seguits al mar, fent part del reportatge.

—Quin pal...!

Al “col·le” en Pau ha explicat als seus amiguets el reportatge que el seu pare està fent a Austràlia i lo boniques que són les fotos que li ha anat ensenyant, però encara que se sent especial en poder explicar aquestes aventures i es mostra somrient, està una mica trist, com cada vegada que el seu pare se'n ha d'anar de viatge per treball.

Just en aquest moment, comença a sonar el timbre que assenyala que el “col·le”, per ara ja s'ha acabat. En Pau s'acomiada de la “profe” i dels altres nens i va de pressa cap al carrer. Sap que la seva mare l'estarà esperant per anar a menjar una hamburguesa a McDonald's...

—Hola mami! Anem a menjar una hamburguesa?

—Sí Pau, però de les petites, que després no tindràs gana per sopar...

—Bé, però demanaré patates fregides i Coca Cola...

—D'acord...

En Pau i la seva mare entren al McDonald's i encarreguen les hamburgueses.

—Mare, en arribar a casa podré veure les fotos del pare al portàtil?

—Em sembla bé, però primer faràs la tasca del col·legi, jugarem una estona i et banyaràs. Després, en acabar de sopar podràs veure les fotos abans d'anar a dormir.

—Carai, sempre tinc de deixar el que m'agrada per al final...

—Així és la vida petit...

Després d'haver acabat amb els deures i haver jugat una estona a la Play amb la seva mare, en Pau es banya i ràpidament se'n va a sopar, per a poder anar a veure les fotos...

L'Elena encén el portàtil i obre la carpeta de les fotos que en Miquel va enviar i deixa a en Pau assegut davant de la pantalla. El rostre de Pau s'il·lumina al contemplar-les i recordar el seu somni de la nit anterior. En arribar a la fotografia d'un peix papallona, es queda absort contemplant el colorit i els dibuixos que adornen a aquell peix i se l'imagina nedant entre coralls. Ha transcorregut ja una bona estona des que va començar a mirar les fotos quan la veu d'Elena el torna a la realitat.

—Vinga Pau, cal anar a dormir que demà no hi haurà qui et faci aixecar...

—Ara vaig, diu en Pau aixecant-se de la cadira.

L'Elena com cada dia, acompanya en Pau a la seva habitació, l'acaricia, li fa un petó i li desitja bona nit. En Pau li fa un petó i li pregunta:

—Mare, avui també somiaré amb ser guardià dels coralls?

—És probable que sí, si realment ho vols...

Quan l'Elena creua la porta de l'habitació i la deixa una mica oberta, en Pau acluca els ulls i pensa en el Peix Papallona...

Transcorreguts uns instants ja dorm, convertit novament en el seu somni, en l'intrèpid submarinista guardià dels coralls.

En el seu somni, en Pau, va nedant amb seguretat i velocitat submergit en les aigües del Mar del Corall... Tot d'una un Peix Papallona de vistosos tons taronja i bells dibuixos se li acosta...

—Hola, tu qui ets? —Li pregunta a en Pau.

—Jo soc en Pau, el guardià dels coralls i tu com et dius.

—Soc en Tatoo, em diuen així pels meus dibuixos.

—Són molt bonics, tots els de la teva raça sou iguals?

—No, els colors i dibuixos ens serveixen per reconèixer-nos. Quan el color d'un altre peix ens agrada, l'atraciem per formar parella.

—Si podeu reconèixer-vos pel color, heu de ser molt pocs.

—No, que va, som molts. El que passa és que per no tenir problemes, cada un viu en un lloc diferent dels esculls i fins i tot prenem un menjar diferent.

En Pau pensa que com ell i els seus veïns. A ell li agrada menjar hamburguesa i els veïns mengen rosbif, que ell ni sap el que és.

—Bé Tatoo, m'ha agradat conèixer-te, si us plau, cuida bé els coralls.

—Així ho faré Pau. Igual que tu cuides la teva casa.

—Adeu Tatto.

—Que ho nedis bé Pau.

I entre peixos estranys i coralls de colors, en Pau segueix la seva aventura. Una aventura en la qual ara, petit,

RABASKETA II

tu també el podràs acompanyar i descobriràs que el mar és el més bonic que hi ha.

Bona nit i feliços somnis.